

Република Србија
ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД
2 Пж 7493/15
15.06.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

ПРИВРЕДНИ АПЕЛАЦИОНИ СУД, у већу састављеном од судије Вере Тешић, председника већа, судије Снежане Новчић и судије Небојше Марковић, чланова већа, у правној ствари тужиоца РЕПУБЛИЧКИ ФОНД ЗА ПЕНЗИЈСКО И ИНВАЛИДСКО ОСИГУРАЊЕ Београд, Филијала Ужице, против туженог „GENERALI OSIGURANJE SRBIJA“ АДО Београд, кога заступа адвокат Славиша Николић из Ужица, ради регреса, вредност предмета спора 856.177,32 динара, одлучујући о жалби туженог, изјављеној против пресуде Привредног суда у Ужицу 4 П. Бр. 198/2015 од 13.10.2015. године, у седници већа одржаној дана 15.06.2017. године, донео је следећу

ПРЕСУДУ

I ДЕЛИМИЧНО СЕ ОДБИЈА као неоснована жалба туженог и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Привредног суда у Ужицу 4 П 198/2015 од 13.10.2015. године у делу става I изреке којим је обавезан тужени да тужиоцу на име накнаде штете плати износ од 666.772,59 динара са законском затезном каматом почев од 09.04.2015. године па до исплате и у делу става III изреке којим је обавезан тужени да плати тужиоцу износ од 41.597,46 динара на име трошкова парничног поступка.

II ПРЕИНАЧАВА СЕ пресуда Привредног суда у Ужицу 4 П 198/2015 од 13.10.2015. године у делу става I изреке којим је обавезан тужени да тужиоцу на име накнаде штете плати износ од 189.404,73 динара са законском затезном каматом почев од 09.04.2015. године па до исплате и у делу става III изреке којим је обавезан тужени да плати тужиоцу износ од 23.850,54 динара на име трошкова парничног поступка и **ПРЕСУЂУЈЕ:**

ОДБИЈА СЕ тужбени захтев да тужени тужиоцу на име накнаде штете плати износ од 189.404,73 динара са законском затезном каматом почев од 09.04.2015. године па до исплате.

ОДБИЈА СЕ тужбени захтев да се обавезе тужени да плати тужиоцу износ од 23.850,54 динара на име трошкова парничног поступка.

III Обавезује се тужилац да туженом на име трошкова жалбеног поступка плати износ од 12.701,52 динара, у року од 8 дана од дана пријема преписа пресуде.

Образложење

Пресудом Привредног суда у Ужицу 4 П 198/2015 од 13.10.2015. године, ставом I изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца и обавезан тужени да тужиоцу на име накнаде штете плати износ од 856.177,32 динара, са затезном каматом почев од 09.04.2015. године, па до исплате. Ставом II изреке, тужбени захтев тужиоца у делу затезне камате на износ главног дуга од 856.177,32 динара, пре 09.04.2015. године, одбија се. Ставом III изреке, обавезује се тужени да плати тужиоцу износ од 65.448,00 динара, на име трошкова парничног поступка.

Наведену пресуду, тужени побија благовременом жалбом, у ставу I и III изреке, због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешне примене материјалног права и у смислу жалбених навода предлаже да Привредни апелациони суд укине првостепену пресуду и предмет врати на поновни поступак. Трошкове жалбеног поступка је тражио и определио.

Одговор на жалбу није поднет.

Испитујући основаност жалбених навода у границама одређеним чланом 386. и 479. Закона о парничном поступку, другостепени суд налази да је жалба туженог делимично основана.

У првостепеном поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. ст. 2. тач. 1-3, 5, 7. и 9. Закона о парничном поступку, на које другостепени суд пази по службеној дужности.

У првостепеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. ст. 2. тач. 12. Закона о парничном поступку, на коју указује тужени у жалби наводећи да је вештак у свом налазу истакао да је тужени исплатом дана 28.04.2015. године, у износу од 1.219.635,48 динара, исцрпео суму осигурања за додатних 13,90 %, тако да је поред већ исплаћених 78,1 % закључено са 24.04.2015. године, исцрпљеност суме осигурања са том исплатом 92,41 %, те је вештак у свом допунском налазу нашао да је преостала сума осигурања у износу од 666.772,59 динара, а да у изреци првостепени суд досуђује тужиоцу износ од 856.177,32 динара.

Наиме, првостепени суд у разлозима пресуде јасно наводи да је на дан 24.04.2015. године, свим извршеним исплатама, сума осигурања исцрпљена са 78,51 % и истиче да је имао у виду налаз вештака у ком је констатовано да је на основу пресуде 17 П 72797/10 коју је донео III Основни суд у Београду 10.03.2015. године, дана 28.04.2015. године, извршена делимична исплата од стране туженог по основу истог осигураног догађаја, те да је исплатом дуга по основу наведене пресуде од 1.219.635,48 динара, осигурана сума исцрпљена за додатних 13,90 %, те је сума осигурања до 28.04.2015. године, исцрпљена са укупно 92,41 %. Из наведеног произилази да наводи првостепеног суда о садржини налаза и мишљења вештака нису у супротности са њеном стварном садржином.

Предмет тужбеног захтева је накнада штете – регрес, у висини исплаћених пензија и накнада за помоћ и негу другог лица, осигуранику АА, за период од 28.12.2012. године па до 02.04.2015. године, у укупном износу од 856.177,32 динара.

Према чињеничном стању утврђеном у првостепеном поступку, дана ... године, у ... у насељу ... десила се саобраћајна незгода у којој је АА из ..., осигураник тужиоца, задобио тешке телесне повреде. Пресудом Општинског суда у Ужицу К 206/2008 од 17.09.2008. године, за удес је утврђена одговорност и оглашен је кривим осигураник туженог ББ из ..., који је управљао путничким возилом осигураним код туженог по Полиси бр. .... Услед тешких телесних повреда, тужилац је свом осигуранику, оштећеном АА, привременим решењем бр. ... од .... године, утврдио право на инвалидску пензију од .... године, с тим да се исплата врши од ... године, у

месечном износу од 12.645,26 динара, са одговарајућим усклађивањем. Такође, тужилац је АА решењем бр. ... од .... године, утврдио право на новчану накнаду за помоћ и негу другог лица, почев од .... године, с` тим да се исплата врши од .... године.

Тужилац је по наведеним решењима исплатио туженом за период од 28.12.2012. године па до 02.04.2015. године:

- на име пензија износ од 384.775,75 динара,
- на име доприноса износ од 405.201,34 динара,
- на име туђе неге и помоћи износ од 426.200,23 динара,

што укупно износи 856.177,32 динара, који износ овом тужбом потражује. Дописом од 03.02.2015. године, тужилац је позвао туженог да му у мирном поступку накнади штету, предлажући закључење вансудског поравнања. Тужени је одговорио тужиоцу 15.04.2015. године, обавештењем да одбија одштетни захтев.

Првостепени суд је даље из налаза и мишљења судског вештака актуара, утврдио да је на име накнаде нематеријалне штете тужени дана 22.05.2008. године, исплатио тужиоцу износ од 1.650.000,00 динара. Овом износу на дан 22.05.2008. године, одговара износ од 1.542.479,25 динара на дан 04.11.2007. године (ревалоризација урађена стопом раста цена на мало, пропорционалном методом). Исплатом наведеног износа сума осигурања исцрпљена је и за износ од 28,79 %. На име трошкова лечења тужиоца тужени је дана 27.07.2009. године, РЗЗО Ужице исплатио износ од 1.784.612,00 динара. Овом износу на дан 27.07.2009. године, одговара износ од 1.411.988,30 динара на дан 04.11.2007. године. Исплатом наведеног износа сума осигурања исцрпљена је за износ од 26,28 %. На име доспеле ренте од 04.11.2007. године до 30.09.2009. године, тужени је дана 20.11.2009. године, исплатио износ од 316.261,00 динара. Овом износу на дан 20.11.2009. године, одговара износ од 247.678,75 динара, на дан 04.11.2007. године. Исплатом наведеног износа сума осигурања исцрпљена је за износ од 4,61 %. На име капитализиране ренте, тужени је дана 10.06.2013. године, исплатио износ од 1.622.681,00 динара. Овом износу на дан 10.06.2013. године, одговара износ од 1.016.572,56 динара на дан 04.11.2007. године. Исплатом наведеног износа сума осигурања исцрпљена је за износ од 18,92 %. Утврђено је да је свим извршеним исплатама до дана подношења тужбе 24.04.2015. године, сума осигурања исцрпљена за 78,51 %, што номинално износи 4.218.718,86 динара, на дан када се десио штетни догађај 04.11.2007. године. Стога, на дан 24.04.2015. године, износ који може да се исплати до исцрпљености суме осигурања износи 1.862.567,93 динара. На дан 24.04.2015. године, свим извршеним исплатама до наведеног датума сума осигурања је исцрпљена са 78,51 %. У вези са исплатом туженог по основу пресуде Трећег основног суда у Београду 17 П 72797/10 од 10.03.2015. године вештак је нашао да је тужени дана 28.04.2015. године исплатио осигуранику тужиоца АА по основу истог штетног догађаја још 1.219.635,48 динара на име главног дуга, 125.440,00 динара на име законске затезне камате и трошкова поступка у износу од 308.490,00 динара. У вези са овим вештак налази да је исплатом главног дуга у износу од 1.219.635,48 динара(исплата на име камате и трошкова поступка не обрачунавају се у лимит осигурања) осигурана сума исцрпљена за додатних 13,90 % (јер наведеном износу одговара износ од 746.943,60 динара на дан 04.11.2007. године). Дакле, сума осигурања је до 28.04.2015. године исцрпљена са 92,41 %, те је преостала сума осигурања од 7,59 % у износу од 666.772,59 динара.

По налажењу Привредног апелационог суда, полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд погрешно налази да је тужбени захтев основан у целисти.

Наиме, одредбом члана 941. ст. 1. Закона о облигационим односима, прописано је да у случају осигурања од одговорности, оштећено лице може захтевати непосредно

од осигуравача накнаду штете коју је претрпео догађајем за који одговара осигураник, али највише до висине осигуравачеве обавезе.

Одредбом члана 210. Закона о пензијском и инвалидском осигурању "Сл. гласник РС" бр. 34/2003, 64/2004, 85/2005, 101/05) који је био на снази у време настанка штетног догађаја, прописано је да Фонд има право да захтева накнаду штете и непосредно од заједнице осигурања имовине и лица настале употребом моторног возила, док је одредбом члана 208. истог Закона, прописано да се накнада штете причињене фонду, односно повраћај, незаконито и неправилно извршених исплата пензије и других новчаних примања из пензијског и инвалидског осигурања, врши по одредбама закона којим се уређују облигациони односи, ако овим законом није другачије уређено.

С` обзиром на наведено, првостепени суд правилно закључује да је тужилац као Републички фонд за пензијско и инвалидско осигурање, активно легитимисан да од туженог, као осигуравача возила лица које је оглашено кривим за проузроковање штетног догађаја у којем је осигураник тужиоца претрпео тешке телесне повреде, захтева накнаду штете на име исплаћених пензија и накнада за помоћ и негу другог лица

Међутим, током поступка међу странкама је било спорно да ли је извршеним исплатама туженог исцрпљена осигурана сума по наведеној Полиси бр. 5187615, те у том смислу, да ли постоји обавеза туженог да тужиоцу исплати на име накнаде штете утужени износ.

Према одредби члана 86. ст. 1. Закона о осигурању имовине и лица, који се има применити на решење ове правне ствари, будући да је важио у време удеса и настанка штете, најнижи износ на који се морало уговорити осигурање од ауто-одговорности, износи 100.000,00 USD за путничка возила у динарској противвредности, по курсу на дан закључења Уговора о осигурању.

Одредбом чл. 941 ст1 Закона о облигационим односима прописано је да у случају осигурања од одговорности , оштећено лице може захтевати непосредно од осигуравача накнаду штете коју је претрпело догађајем за који одговара осигураник, али највише до висине осигуравачеве обавезе.

Другостепени суд налази да је погрешан закључак првостепеног суда да код оцене исцрпљености лимита осигурања треба поћи од тога да ли је у тренутку подношења тужбе укупна висина исплаћене штете од стране туженог прешла максимално одређену суму осигурања. Ово стога јер је неспорно током првостепеног поступка, дана 28.04.2015. године тужени поред исплата закључно са 24.04.2015. године које су исцрпеле суму осигурања до 78,51%, исплатио осигуранику тужиоца АА по основу истог штетног догађаја још 1.219.635,48 динара на име главног дуга, те је закључно са 28.04.2015. године сума осигурања исцрпљена до 92,41 %, а преостали постотак неисцрпљене суме износи 666.772,59 динара.

Како је у диспозицији тужиоца, као лица које је претрпело штету, да захтева њену накнаду и непосредно од осигуравача али највише до висине осигуравачеве обавезе, то се висина обавезе туженог као осигуравача има ценити према свим исплатама до доношења одлуке о тужбеном захтеву. Уколико висина штете прелази висину суме осигурања, тужилац на име накнаде те разлике може истаћи захтев непосредно према осигуранику туженог, као лицу које је одговорно за насталу штету.

С обзиром на то да из мишљења судског вештака произилази да је исплатама туженог закључно са 28.04.2015. године, исцрпљено 92,41 % суме осигурања предвиђене одредбом члана 86. ст. 1. Закона о осигурању имовине и лица, то је тужилац имао право да тражи накнаду штете од туженог у границама прописаног лимита осигурања, тј у износу од 666.772,59 динара. Стога тужиоцу на основу

одредаба члана 86. ст. 1. Закона о осигурању имовине и лица, члана 208. и 210. Закона о пензијском и инвалидском осигурању, и члана 941. ст. 1. Закона о облигационим односима, основано припада наведени износ. Тужилац има право и на законску затезну камату на износ главног дуга, у смислу одредбе члана 277. и 324. Закона о облигационим односима и то почев од 09.04.2015. године, имајући у виду да је дана 08.04.2015. године позвао туженог на исплату, те се тужени 09.04.2015. године нашао у доцњи са исплатом новчане обавезе.

С обзиром на то да је тужилац делимично успео у спору то му, на основу одредаба члана 153. и 154. и 163. Закона о парничном поступку, сразмерно успеху у спору припадају трошкови у укупном износу од 41.597,46 динара. Тужилац је имао трошкове на име таксе на тужбу и пресуду у износу од по 32.724,00 динара, што укупно износи 65.448,00 динара. Како је тужилац успео у спору о проценту од 77% припадају му трошкови у износу од 41.597,46 динара.

Из наведених разлога, Привредни апелациони суд је на основу одредбе члана 390. Закона о парничном поступку, одлучио као у ставу I изреке.

По налажењу Привредног апелационог суда, у преосталом делу пресуду је ваљало преиначити.

Наиме, након свих исплата туженог до доношења одлуке о тужбеном захтеву, преостао је део суме осигурања од 7,59 % у износу од 666.772,59 динара, који износ тужилац основано потражује од туженог. С обзиром на то да је предмет тужбеног захтева исплата износа од 856.177,32 динара, тужилац, сходно цитираним одредбама закона нема право на исплату износа који прелази укупну суму осигурања, тј није основано његово потраживање за износ од 189.404,73 динара са законском затезном каматом.

Такође, сходно успеху странака у спору преиначена је и одлука о трошковима поступка, те како је тужилац успео у спору у проценту од 77%, то му не припадају трошкови преко наведеног процента, тј. у износу од 23.850,54 динара.

Из наведених разлога Привредни апелациони суд је на основу одредбе члана 394 ст 1 тач 4 Закона о парничном поступку, одлучио као у ставу II изреке

Суд је донео одлуку као у ставу III изреке и досудио туженом трошкове жалбеног поступка у износу од 12.701,52 динара на основу одредаба члана 153. и 165. Закона о парничном поступку, с` обзиром на то да је тужени делимично успео у поступку жалбе. Наиме, тужени је имао трошкове на име таксе на жалбу у износу од 32.723,55 динара и на име састава жалбе у износу од 22.500,00 динара, што укупно износи 55.223,55 динара. Како је успео у жалбеном поступку у проценту од 23 % то му припадају трошкови у износу од 12.701,52 динара.

СН/КМ/ББ

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА-СУДИЈА
Вера Тешић, с.р.

За тачност отправка